

РЕШЕНИЕ

№ 174

гр. П., 04.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., IV НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Светослава Ив. Алексиева

при участието на секретаря Роза М. Ризова
като разгледа докладваното от Светослава Ив. Алексиева Административно наказателно дело № 20231720200529 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

С наказателно постановление №22-1158-000783 от 15.04.2022г., издадено от началник група в Сектор “Пътна полиция“ към ОД на МВР - П., на основание чл.53 от ЗАНН на М. В. Ц. с ЕГН ***** са наложени административни наказания:

глоба 750.00 лева и 3 /три/ месеца лишаване от право да управлява МПС на основание чл.182, ал.1, т.6 от ЗДвП и

глоба 10.00 лева на основание чл.183, ал.1, т.1, пр.2 от ЗДвП, за това, че на 29.12.2021 г., в 15.43 часа, в гр. П., движейки се по път I-6 в посока към гр. София, като водач на МПС – л.а. “Мерцедес АМГ ГТ 63С 4МАТИК“, с рег. №***** при разрешена максимална скорост на движение 80 км/ч., въведена с ПЗ В26 в населено място, се движила със 136 км/ч., като нарушението е установено и заснето с АТСС, тип ARH CAM S1, №11743 d0, както и за това ,че при съставяне и предявяване на АУАН водачът не носи /не представя/ контролен талон към СУМПС. – нарушения съответно на чл.21, ал.2 от ЗДвП и чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП.

Срещу наказателното постановление в срок е постъпила жалба от М. Ц., чрез пълномощника – адв. Г. Б., в която се излагат възражения, че е издадено в нарушение на закона, при неспазване на процесуалните правила, че събраните доказателства не установяват описаното в съдържанието му нарушение. Моли за отмяна на издаденото наказателно постановление като незаконосъобразно и необосновано, както и за присъждане на направените разноски в производството, съгласно приложения договор за правна защита и съдействие и списък на разноските.

В съдебното заседание жалбоподателката не е участвала лично, не е

участвал и пълномощникът й. Делото е разгледано в тяхно отсъствие при изрично съгласие за това. Преди съдебното заседание пълномощникът е подал писмено изложение за допълване доводите, посочени в жалбата.

Административнонаказващият орган не изразява становище по жалбата. В съдебно заседание представител не е участвал.

Пернишкият районен съд, след като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.14 и чл.18 от НПК, във вр. с чл.84 от ЗАНН, както и доводите на страните, намира за установено следното:

На 29.12.2021г., 15.43 часа, в гр. П., по път I-6, в посока към град София, се движело МПС – л.а. “Мерцедес АМГ ГТ 63С 4МАТИК“, с рег. №*****. В района до ж.п. спирка Метал, км.85+000 на посочения път, с преносима система за контрол на скоростта с вградено разпознаване на номера и комуникации, тип ARH CAM S1, №11743 d0, насочена към приближаващия трафик, се извършвало измерване на скоростта на преминаващите пътни превозни средства в стационарен режим чрез заснемане. На около 900 м. преди мястото, на което била установена системата за контрол на скоростта, на пътя имало поставен пътен знак В26, въвеждащ ограничение на скоростта от 80 км/ч., съгласно възможността в чл.73, ал.2 от ППЗДвП. В 15.43 часа през обсега на преносимата система за контрол на скоростта преминал и горепосоченият автомобил.

След изтичане времето за контрол, полицейският служител попълнил протокол, рег. № 1158р-18/04.01.2022г. /приложение към чл.10, ал.1 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата/.

При обработка на заснетите нарушения се установило, че след навлизане на превозното средство в контролираната зоната е измерена скорост на движение от 136 км/ч..

След справка в ЦБД КАТ – МВР се установило, че превозното средство, при управлението на което е извършено нарушението, е собственост на ЮЛ „Уникредит лизинг“ ЕАД, но в свидетелството за регистрация и базата данни на КАТ като ползвател на превозното средство било вписано ФЛ - П.Р.Т. с ЕГН*****, с адрес в град П.. Предвид стойността на превишението на скоростта и следващите се за нарушението наказания, не била приложена съкратената процедура по чл.189, ал.4 от ЗДвП, а производството продължило по общите правила.

Материалите по образуваната административна преписка били възложени за работа на свид. Р. А. – мл. автоконтрольор в сектор ПП – ОДМВР П., който призовал вписания в регистрите на КАТ ползвател на МПС да се яви за изясняване на обстоятелствата по случая.

На 17.03.2022г. Т. се явил в сектор ПП – ОДМВР - П., където предоставил изисканата от него информация във връзка с разпоредбата на чл.188 от ЗДвП. В декларация от същата дата посочил, че на 29.12.2021г., около 15.43 часа, лек автомобил “Мерцедес АМГ ГТ 63С 4МАТИК“, с рег. №***** е управляван от жалбоподателката М. В. Ц.. В декларация за предоставяне на информация във връзка с разпоредбата на чл.188 ЗДвП, на същата дата и в

присъствието на свид. А., последната потвърдила твърдението на П. Т., като декларира, че на горепосочената дата около 15.43ч . автомобилът е бил в нейно владение и лично го е управлявала .

Въз основа на така установеното фактическо положение на 17.03.2022г., свидетелят Р. Г. А. образувал административнонаказателно производство със съставяне на АУАН серия АД, №121904 срещу М. Ц., като приел, че същата виновно е нарушила разпоредбата на чл.21, ал.2 от ЗДвП, тъй като в населено място /гр. П./, е превишила максимално разрешената скорост от 80 км/ч., движейки се със 132 км/ч. /получена след приспадане на допустимата грешка при измерването +/- 3% от измерената стойност на скоростта – 136км/ч./.

Актосъставителят приел още, че жалбоподателката е нарушила и разпоредбата на чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП, тъй като при съставяне и предявяване на АУАН не носи контролния талон от свидетелството за управление на МПС.

Актът бил предявен и връчен на нарушителката, като в съдържанието му било отразено, че няма възражения.

На 15.04.2022г., при проверка по реда на чл.52, ал.4 от ЗАНН, преценявайки събраните по преписката доказателства, наказващият орган приел, че са налице основанията по чл.53, ал.1 от ЗАНН и издал наказателно постановление, с което на основание чл.182, ал.1, т.6 от ЗДвП и чл.183, ал.1, т.1, пр.2 от ЗДвП наложил административни наказания на М. Ц. за установените нарушения по чл.21, ал.2 и чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена по несъмнен начин като взе предвид показанията на свидетеля Р. Г. А., както и приетите писмени доказателства: АУАН серия АД, №121904/17.03.2022 г., справка от централна база данни – КАТ, разпечатка от показанията на техническото средство – снимка №11743D0/0443078, протокол за използване на АТСС, рег. №1158р-18/04.01.2022г. и снимка за разположението му, удостоверение за одобрен тип средство за измерване №17.09.5126 от 07.09.2017г. за вписване на преносимата система за контрол на скоростта на МПС с вградено разпознаване на номера и комуникации, тип ARH CAM S1 в регистъра на одобрените за използване средства за измерване, с приложение към удостоверението, протоколи за първоначална и последваща проверка №248-ИСИ/11.12.2017г. и №01-С-ИСИС/05.02.2021г. на отдел „Изпитване на средства за измерване и софтуер“ към ГД „Мерки и измервателни уреди“ на БИМ, заповеди №313з-310/14.02.2020г. и № 8121з-1632/02.12.2021г. на Директор ОД МВР – П., справка за нарушител /водач, декларации по чл.188 от Закона за движение по пътищата, както и писмо, изх. № 11-00-117 от 29.03.2023г. от директор Областно пътно управление – П., Агенция „Пътна инфраструктура“ с приложена извадка от схема за организация на движението.

Въз основа на установената фактическа обстановка, от правна страна съдът намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, но разгледана по същество се явява неоснователна.

При извършена служебна проверка за законосъобразност, съдът не констатира допуснати съществени процесуални нарушения, обосноваващи

незаконосъобразност на обжалваното наказателно постановление. Възраженията в тази насока, изложени в жалбата и допълнителното изложение към нея, са неоснователни.

По отношение нарушението по чл. 21, ал.2 ЗДвП:

Жалбоподателката е привлечена към административнонаказателна отговорност за това, че на посочените дата и час, в съответния пътен участък, е управлявала автомобил, собственост на друго лице с превишена скорост, тъй като с преносима система за контрол на скоростта с вградено разпознаване на номера и комуникации, тип ARH CAM S1, №11743d0, скоростта ѝ на движение е фиксирана на 136 км/ч.. В декларация по реда на чл.188 от ЗДвП и легитимния ползвател на автомобила, и жалбоподателката М. Ц. са декларирали, че на визираните дата и час именно последната е управлявала превозното средство, поради което този факт се приема за безспорно доказан по делото. Предназначението на снимковия материал, приложен по преписката има доказателствено значение в насока установяване превозното средство, с което е извършено нарушението и обстоятелствата, при които се е случило това - дата, час, място, скорост, не и за идентифициране водача на същия автомобил, каквито възражения са изложени в жалбата. Субектът на нарушението се определя съгласно законовата презумпция в чл.188, ал.1 от ЗДвП и предвидения ред за оборването ѝ по чл.189, ал.5от с.з.

По делото безспорно е доказано, че процесното нарушение е установено и заснето с автоматизирано техническо средство/система преносима система за контрол на скоростта с вградено разпознаване на номера и комуникации, тип ARH CAM S1, с №11743d0, с каквито съгласно чл.165, ал.2, т.7 от ЗДвП може да се осъществява контрол по спазване на правилата за движението по пътищата. Съгласно §6, т.65 от ДР на ЗДвП "автоматизирани технически средства и системи" са уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно [Закона за измерванията](#), които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: стационарни – прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган, и мобилни – прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес“.

Събраните писмени доказателства сочат, че АТСС, с което е установено и заснето процесното нарушение е мобилна/преносима система за контрол на скоростта на МПС с вградено разпознаване на номера и комуникации, индивидуализирана по тип и фабричен номер. Приетото удостоверение №17.09.5126 със срок на валидност 07.09.2027г. удостоверява, че преносимата система за контрол на скоростта на МПС с вградено разпознаване на номера и комуникации, тип ARH CAM S1 е одобрен тип средство за измерване от Българския институт по метрология, вписана е в регистъра на одобрените за използване средства за измерване и съответства с одобрения тип и с метрологичните изисквания. Въз основа на това съдът приема, че АТСС, с което е установено и заснето нарушението на датата, визирана в НП, е било технически изправно и годно да бъде използвано за установяване на нарушения на скоростния режим по реда на чл.165, ал.2, т.7 от ЗДвП, чл. 4 и

чл.5 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата.

Използването на мобилното АТСС на съответното място за контрол е удостоверено с протокол /приложение към чл.10, ал.1 от наредбата/, съставен и подписан от обслужващия го полицейски служител, в който изчерпателно са посочени релевантните обстоятелства – идентификационен номер на използваното АТСС, точното място на контрол, посока на контролираните МПС, въведения за участъка скоростен режим, режим на измерване, посока на задействане, начало и край на работа с АТСС на посоченото място и броя на установените нарушения. Записите в съдържанието му, съпоставени със съдържанието на акта и наказателното постановление, позволяват формиране на еднозначен извод, че протокола е относим към описаното в него нарушение. Отразените в протокола място на използване на техническото средство – гр.П., ПП 1-6, спирка Метал, км.85+000, времето на работа с него, установеният скоростен режим, посока на движение на контролираните превозни средства и посока на задействане на АТСС дават основание да се приеме еднозначно, че на посочените в акта и постановлението място, дата и час чрез техническото средство е установено нарушение при управление на визираното МПС, изразило се в превишаване на допустимата скорост от 80 км/ч., въведена с ПЗ В26, съгласно чл.21, ал.2 от ЗДвП. В протокола за използване на АТСС е означено, че посоката на движение на контролираните МПС е Радомир - София и че същите са заснемани при приближаване, съответстващо на снимковия материал, което напълно кореспондира на въведените данни в обжалвания административнонаказателн акт относно посоката на движение на нарушителя и насочеността на СПУКС.

Събраните сведения от администрацията, стопанисваща пътя, обективирани в писмо, изх.11-00-117/29.03.2023г. от А“ПИ“ - ОПУ – П. и приложената към него извадка от схема за организация на движението дават информация, че към датата на нарушението в района на км.85+000 на път I-6 в гр. П., в посока към гр. София, в която се е движела жалбоподателката, е наличен ПЗ В26 с цифрово означение 80 км/ч., монтиран на км.84+390 /на 650 метра преди км. 85+000/. При наличието на поставени пътни знаци, въвеждащи различна скорост на движение от валидната за населено място, съгласно възможността в чл.73, ал.2 от ППЗДвП, именно с въведените с тях ограничения на скоростта водачите следва да съобразяват поведението си при управление на МПС. Събраните доказателства за скоростния режим напълно кореспондират с останалите приети писмени доказателства. От снимковия материал се установява, че в момента на заснемането, автомобилът се е намирал на разстояние 130м. от мястото, на което е била позиционирана системата за контрол на скоростта, т.е., в обсега на действие /след началото/ на забраната за движение със скорост по-висока от 80 км/ч., въведена с ПЗ В26 на км.84+390. Следователно, в момента на заснемането водачът на л.а. с рег. №***** се е намирал в участък от пътя, в който въведеното ограничение на скоростта е било 80 км/ч., както е означено и в кредитираните протокол за използване на АТСС, снимковия материал от сваления от системата запис и схемата за организация на движението. В този смисъл, незаконосъобразност при квалифицирането на нарушението и

административното наказване не е допусната.

Приетата по делото заповед №8121з-1632/02.12.2021г., издадена от директор ОДМВР – П. доказва и компетентността на полицейския служител, изготвил протокола за използване на АТСС да осъществява дейност по заснемане на нарушения на правилата за движение по пътищата със СПУКС, да извършва последващ преглед, валидизиране и генериране на ЕФ в АИС „АНД“, доколкото е сред определените с административния акт длъжностни лица. Протоколът е съставен съгласно изискванията в Наредба №8121з-532 от 12.05.2015г. и е подписан от същия полицейски служител, който с полагането на подписа си е и декларирал, че автоматизираното техническо средство е разположено, настроено и използвано съгласно нормативните предписания и изискванията, въведени в инструкцията за неговата експлоатация, че е преминало метрологична проверка и е годно за експлоатация. Протоколът по чл.10, ал.1 от Наредбата е официален документ, ползващ се с обвързваща доказателствена сила, тъй като е съставен и подписан от длъжностно лице, в кръга на службата му, а впоследствие е надлежно проверен от ръководителя на съответното структурно звено, удостоверено със съответните записи. Същият се цени като годно доказателствено средство за удостоверения в съдържанието му фактически обстоятелства, за изготвения и приложен снимков материал от записа на нарушението, както и за това, че АТСС е било използвано съгласно нормативните предписания и при посочените в протокола обстоятелства.

Превозното средство, при управлението на което е извършено нарушението е идентифицирано по несъмнен начин, а събраните доказателства еднозначно установяват измерената скорост на движението му при осъществявания контрол. Относително доказателствено средство в тази насока представляват приетата снимка №11743 D0/0443078, в която са означени дата и час, точна локация, разрешена скорост /съответстващи на данните в протокола и акта/, скорост на движение на заснетото превозно средство, и разстоянието на измерване. Направения запис на нарушението и снимковото му визуализиране е веществено доказателствено средство по чл.189, ал.15 от ЗДвП за установеното нарушение, за което е издадено обжалваното наказателно постановление. На снимковия материал ясно се наблюдава именно автомобила, визиран в НП, заснет при приближаването му към СПУКС, поради което всяко съмнение чия скорост е регистрирало АТСС е изключено. Съгласно приетото приложение към удостоверение за одобрен тип №17.09.5126 на БИМ, превозното средство, чиято скорост е измервал лазерния лъч на модула в момента на заснемане на изображението е определяем от пресичането на маркерите на четирите страни на изображението. В случая, пресечната точка на маркерите е върху автомобила, посочен в електронния фиш, следователно това е превозното средство, с което е извършено нарушението.

В заключение съдебният състав приема, че обсъдените доказателствени материали удостоверяват с необходимата достоверност, че отразените в съдържанието на наказателното постановление обстоятелства относно съответната пътна структура и скоростен режим, измерената скорост на движение, отчетеното превишение по отношение разрешената максимална скорост и превозното средство, при управлението на което е извършено

нарушението, съответстват на действителното положение, интерпретирани са обективно и са оценени правилно в съответствие с материалния закон, а оттук - че квалифицирането на нарушението съответства на изложените факти и е извършено законосъобразно. Установените факти реализират състава на чл. 21, ал.2 от ЗДвП, която норма забранява превишаване на стойността на скоростта, сигнализирана с пътният знак, когато е различна от посочената в ал.1. Съгласно чл.21, ал.1 от ЗДвП и предвид категорията на превозното средство, допустимата стойност на скоростта за населено място е 50 км/ч. С ПЗ В 26 в случая е било въведено ограничение на скоростта от 80 км/ч., поради което квалификацията на нарушението е правилна.

Безспорно доказано е, че жалбоподателката е субект на установеното административно нарушение като лице, посочено като водач от ползвателя на автомобила, вписан в свидетелството за регистрация и базата данни на КАТ – Регистрация, предвид предоставените от последния данни в декларация във връзка с чл.188 от ЗДвП. Самата М. Ц. лично е потвърдила това обстоятелство пред актосъставителя - свид. А., като на 17.03.2022 г. писмено е декларирала, че на 29.12.2021г., 15.43 ч., лично е управлявала превозното средство. Следва да се посочи, че ползвателят не е лишен от възможността да упражни правото по чл.188, ал.1 от ЗДвП като посочи на кого е предоставил моторното превозно средство, за да освободи себе си от отговорност, въпреки че в цитираната разпоредба законът дава това право на собственика.

Както вече се посочи, законът допуска възможността по молба и със съгласието на собственика в свидетелството за регистрация да се посочи ФЛ или ЮЛ - ползвател на МПС. Разпоредбата на чл.4, ал.3 от НАРЕДБА № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства на МВР предвижда, че физическо или юридическо лице, което използва превозното средство по силата на правно основание, различно от правото на собственост, се вписва в свидетелството за регистрация като ползвател на превозното средство по искане на собственика. Приетото по делото извлечение от ЦБД – КАТ установява, че именно такава е конкретното фактическо положение, поради което законосъобразно срещу ползвателя на МПС първоначално са предприети действия в насока ангажиране на отговорност за установеното с автомобила нарушение. Същият е бил призован в съответното структурно звено на ОДМВР – П. и му е дадена възможност да предостави писмено информация във връзка с управлението на МПС, предвид разпоредбата на чл.188 от ЗДвП, определяща субектите на отговорност. Не е имало основание тези действия да бъдат насочени към собственика, доколкото още при регистрацията на превозното средство последният е заявил на кого го предоставя като ползвател. Законът не лишава това лице от правото на свой ред да заяви кому е предоставил автомобила, с който е извършено нарушение. това е така, защото отношенията във връзка с ползването и управлението на едно превозно средство не се ограничават единствено между легитимния собственик и договарящото с него лице, особено на фона на многообразието на правните и фактически отношения, в

които встъпват различните субекти на правото. Множество са хипотезите, при които ФЛ/ЮЛ – несобственик държи автомобил на правно основание, като в зависимост от предоставените му от собственика права, може да е предоставил превозното средство във фактическата власт на трето лице. В тези случаи за собственика ще бъде обективно невъзможно да посочи лицето, в което фактически се е намирало превозното му средство. По тази причина регламентираната в нормите на чл.188, ал.1 и 2 от ЗДвП, както и в нормата на чл.189, ал.5 ЗДвП правна възможност цели да се разкрие действителният извършител на нарушението и именно той да понесе наказание за него, в съответствие с принципа в чл.24, ал.1 от ЗАНН - че административнонаказателната отговорност е лична.

В този смисъл, посоченият от собственика по предвидения ред ползвател на превозното средство, вписан в СР, също разполага с правото да освободи себе си от отговорност в случаите, в които нарушението е извършено от друго лице, в чиято фактическа власт се е намирал автомобила, подавайки декларация по установения ред. Обратното разбиране би довело до наказване на лице, което не е субект на извършеното административно нарушение и не следва да носи отговорност за него, каквато не е целта на закона. Този извод убедително се налага от административнонаказателните разпоредби на ЗДвП, според които при реализиране отговорността за извършени нарушения се наказва ползвателя, ако има вписан такъв, а не собственикът, както и от нормата на чл.187а, ал.4 ЗДвП, приравняваща собственикът и ползвателят по отношение правото за освобождаване от отговорност за визираните в текста нарушения с подаване на декларация .

Всичко изложено мотивира съдебния състав да приеме, че доказателствената съвкупност е достатъчна за несъмнен извод, че на посочените дата и място М. Ц. е управлявала описаното превозно средство със скорост над разрешената, установена с технически изправно АТСС – преносима система за контрол на скоростта с вградено разпознаване на номера и комуникации, тип ARH CAM S1, №11743 D0, поради което законосъобразно отговорността ѝ е ангажирана по административнонаказателне ред.

Нарушението не е маловажно и не попада в приложното поле на чл.28 от ЗАНН, предвид разпоредбата на чл.189з от ЗДвП.

По отношение административното наказване:

АНО законосъобразно е квалифицирал и приложил административнонаказателната разпоредба на чл.182, ал.1, т.6 от ЗДвП, предвиждаща наказване за превишаване на разрешената максимална скорост в населено място над 50 км/ч..

Както се посочи, с наказателното постановление отговорността на жалбоподателката е ангажирана за нарушение на чл.21, ал.2 от ЗДвП за това, че при управление на МПС в населено място е превишила разрешената скорост на движение от 80 км/ч., въведена с пътен знак, и се е движила със 132 км/ч. /приета като наказуема скорост/. Т.е., касае се за превишение от 52км/ч. /стойност, получена след приспадане на допустимата техническа грешка +/-3 % над 100км/ч. от фактически измерената скорост 136 км/ч./, поради което за нарушението е приложима именно санкцията установена в

чл.182, ал.1, т.6 от ЗДвП. Последната предвижда за превишаване на разрешената максимална скорост над 50 km/h точно фиксирани по размер наказания – глоба 700 лв. и три месеца лишаване от право да управлява МПС, като за всеки следващи 5 km/h превишаване над 50 km/h глобата се увеличава с 50 лв.

Вида на предвидените за нарушението наказания е обусловило неприлагане на съкратената процедура по чл.189, ал.4 от ЗДвП, тъй като с електронен фиш може да се налага единствено наказание глоба, не и наказание лишаване от право да се управлява МПС.

Стойността на превишаването на скоростта /52 км/ч./ АНО е определил законосъобразно - на базата на измерената скорост от АТСС - 136 км/ч. и след като е приспаднал допустимата техническа грешка, възлизаща на 4 км/ч.. Оттук размера на глобата правилно е определен на 700 лв..

Установените в абсолютен размер наказания изключват възможността за преценка на обстоятелствата по чл.27, ал.2 от ЗАНН. На Ц. са наложени наказания в съответствие с предвиденото в закона, поради което обжалваното наказателно постановление следва да бъде потвърдено като законосъобразно в тази част.

По отношение нарушението по чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП.

Наказателното постановление в тази част е незаконосъобразно, издадено в нарушение на закона.

На жалбоподателката е вменено във вина, че при съставяне и предявяване на процесния АУАН като водач не носи/не представя контролен талон към свидетелството си за управление на МПС, в нарушение на задължението по чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП.

Нормата на чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП действително установява задължение за водачите на моторно превозно средство да носят посочените документи, сред които е и контролният талон към свидетелството за управление на МПС. От описанието на нарушението и установената в казуса фактическа обстановка обаче следва заключение, че на Ц. е вменено нарушаване на законовото изискване към момента на съставяне на и предявяване на АУАН, което се е случило на 17.03.2022 г. Към този момент изобщо не е доказано тя да е имала особеното качество на субекта на нарушението, а именно да е била водач на МПС. Според дефиницията на понятието в §6, т.25 от ДР на ЗДвП водач на МПС е лице, което управлява пътно превозно средство. Твърдението, че към 17.03.2022 г. жалбоподателката е имала качеството водач на МПС изобщо не е доказано. Същият ден тя се е явила в сектор ПП – ОДМВР – П., за да предостави информация за управление на МПС в по-ранен момент /на 29.12.2021г/, събраните доказателства не установяват по какъв начин се е придвижила, нито дават информация да е била обект на проверка по повод управление на МПС и да са й изисквани документи.

По тези съображения наказателното постановление в тази част е незаконосъобразно и следва да се отмени.

По разностите:

Съдът не установява основание за присъждане на направени от страна на

жалбоподателя разноси за възнаграждение на адвокат, въпреки частичното уважаване на жалбата.

От приложените по делото пълномощно, договор за правна защита и съдействие и списък на разноските се установява, че е договорено възнаграждение за процесуално представителство и защита в производството пред РС – П., образувано по жалба срещу НП №22-1158-000783 от 15.04.2022г., общо в размер 1000 лева, платено в брой при подписване на договора. Отсъства конкретизация какво възнаграждение е договорено за всяко от двете нарушения, за които е издадено процесното наказателно постановление, в съответствие с изискването в нормата на чл.18, ал.2, вр. чл.7, ал.2 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /изм., ДВ бр.88 от 2022г./. По тази причина не се присъждат разноси на жалбоподателя за отмяната на наказателното постановление в посочената част /за нарушението по чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП/, тъй като съдът не може да основава решението си на предположения за действителния размер на договореното и заплатено възнаграждение за защита срещу него. Последното предопределя и произнасянето по искането от АНО за прилагане на чл.63д, ал.2 от ЗАНН, направено в съпроводителното писмо, с което преписката е постъпила в съда. Извън горното, размера на глобата, наложена за наказанието, за което наказателното постановление се отменя е незначителна, съотнесена към вида и размера на наказанията за другото нарушение.

Другата страна не претендира възнаграждение и такова не се присъжда.

Мотивиран от гореизложеното, на основание чл.63, ал.5, вр.ал.3, т.1 от ЗАНН и на основание чл.63, ал.9 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление №22-1158-000783 от 15.04.2022г., издадено от началник група в Сектор “Пътна полиция“ към ОД на МВР - П., в частта, с която на М. В. Ц. с ЕГН *****, с адрес гр. П., ул. ***** №30, вх. В, ет.1, ап.29, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.183, ал.1, т.1, пр.2 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба 10.00 лева за нарушение на чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП.

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление №22-1158-000783 от 15.04.2022г., издадено от началник група в Сектор “Пътна полиция“ към ОД на МВР - П., в частта, с която на М. В. Ц. с ЕГН *****, с адрес гр. П., ул. ***** №30, вх. В, ет.1, ап.29, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.182, ал.1, т.6 от ЗДвП са наложени административни наказания: глоба 750.00 лева и 3 /три/ месеца лишаване от право да управлява МПС за нарушение на чл.21, ал.2 от ЗДвП.

Оставя без уважение искането за присъждане на разноси в полза на жалбоподателя.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред

Административен съд – гр. П. на основанията, предвидени в Наказателно-процесуалния кодекс, и по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс - в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – П.: _____